

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**3.Bf.267/2017/8. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2018. év január hó 25. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

**í t é l e t e t:**

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. év június hó 27. napján kelt 13.B.13/2017/32. számú ítéletét I. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

A szabadságvesztésének tartamát 5 (öt) évre, a büntetés végrehajtási fokozatot börtönre enyhíti.

A Szentendrei Városi Bíróság 4.B.234/2009/13. számú ítéletével kiszabott börtönbüntetés végrehajtásának elrendelését mellőzi.

A vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés fele részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A házi őrizetben töltött idő kezdő napja helyesen 2016. december 30. napja. A házi őrizet beszámításával kapcsolatos rendelkezést akként változtatja meg, hogy 4 (négy) nap házi őrizet felel meg 1 (egy) nap szabadságvesztésnek.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig házi őrizetben töltött időt is beszámítani rendeli a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S**

Az elsőfokú bíróság ítéletében I. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében mondta ki bűnösnek és ezért 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

Elrendelte a Szentendrei Városi Bíróság 4.B.234/2009/13. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

Az eljárás során I. r. vádlottól lefoglalt 393.050 forint és 10 euró vonatkozásában vagyonelkobzást rendelt el.

Az ítélet ellen az ügyész I. r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, míg az I. r. vádlott és védője enyhítésért, a vagyonelkobzás, valamint a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása elrendelésének mellőzéséért élt jogorvoslati kérelemmel.

A Pest Megyei Főügyészség NF.464/2016/37-I. szám alatti írásbeli beadványában I. r. vádlott esetében a büntetés súlyosítása érdekében előterjesztett jogorvoslat indokolásában kifejtette, hogy a Budapest Környéki Törvényszék az ítélet indokolásában számba vette a vádlott vonatkozásában felmerült valamennyi büntetés kiszabási körülményt, de a vádlottal szemben kiszabott 6 év fegyházbüntetés és 6 év közügyektől eltiltás eltúlzottan enyhe.

Az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény büntetési tétele öt évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, ezért a középérték tizenkét év és hat hónap.

A törvényszék enyhítő körülményként értékelte azt, hogy dependens személyiségzavarban szenved. Álláspontja szerint a fenti körülmény nem értékelhető enyhítő körülménynek, mert az elmeorvos-szakértő túl azon, hogy az I. r. vádlottnál elmeorvosi szempontból dependens személyiségzavart véleményezett, nem állapította meg, hogy ez korlátozta volna a beszámítási képességet.

Az I. r. vádlott cselekményével csak súlyosabb, a középértéket jobban megközelítő szabadságvesztés büntetés áll arányban, ezért indítványozta, hogy a büntetés céljainak elérése érdekében a másodfokú bíróság az I. r. vádlott büntetését súlyosítsa és hosszabb tartamú szabadságvesztést szabjon ki vele szemben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.513/2017/4. számú átiratában az elsőfokú ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartotta, az I. r. vádlott érdekében bejelentett védői fellebbezést alaptalannak tartotta.

A vagyonelkobzással kapcsolatban bejelentett védelmi hivatkozás, mely szerint nem kábítószerhez kapcsolódó pénz az, amit a vádlottól lefoglaltak, helyes cáfolata az ítélet 15. oldal utolsó bekezdésében és a 16. oldal első két bekezdésében, míg annak magyarázata, hogy miért esik az elkövetés a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének hatálya alá, az ítélet 19. oldal utolsó és a 20. oldal első bekezdésében olvasható.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta az I. r. vádlott vonatkozásában a büntetés tartamának felemelésével, egyebekben pedig annak helybenhagyását.

A nyilvános ülésen az ügyész nem vett részt.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat és a bejelentett jogorvoslati kérelmet is fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság által az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét nem tartotta eltúlzottnak, az mértéke tekintetében közel áll a törvényi minimumhoz, az öt évhez.

Hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott fiatalember, egy kisgyermek édesapja, aki büntetése letöltését követően hasznos tagja kíván lenni a társadalomnak, minél előbb szeretne visszatérni a civil életbe. A büntetés mértéke azonban még a törvényi minimum alkalmazása esetén is jelentős hátrányt okoz a vádlottnak, azáltal, hogy nem lehet a büntetés letöltése alatt a családjával, kisgyermekével, pont akkor, amikor a szülő-gyermek szeretetteljes kapcsolat kialakulása megalapozódik.

Álláspontja szerint a törvényi minimum szerinti büntetés alkalmazásának azért is lehet helye az I. r. vádlott esetében, mert védenca személyi körülményeiben lényeges változás következett be, az I. r. vádlott orvosi iratokkal alátámasztottan súlyos Crohn betegségben szenved, életmentő műtétet hajtottak végre rajta és további műtétek várnak rá.

A vagyoneklobzás tekintetében annak mellőzésére tett indítványt, mert a vádlott megfelelően igazolta a büntetőeljárásban, hogy a nála fellelt 393.050 forint készpénzt autóvásárlási céllal, ajándékba kapta az édesapjától és a nagymamájától.

A vádlotti védekezést támasztja alá azon körülmény is, hogy a pénz nagy címletekben, zömmel tízezer és hússzezer forintos címletekben volt nála, míg ha kábítószer grammonkénti értékesítéséből származott volna, akkor azok kisebb címletek lettek volna.

Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan az sem, hogy védenca a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követett volna el bűncselekményt, amely abban nyilvánult meg a tényállás szerint, hogy III. r. vádlottnak adott el kábítószer. A III. r. vádlott nyomozati szakban tett első vallomásában terhelte az I. r. vádlottat, amit aztán később visszavont, azzal az indokkal, hogy ittas állapotban volt a vallomás megtételekor, amit alátámaszthat azon körülmény is, hogy második kihallgatását azzal kezdte, hogy kérte, hogy mutassák meg neki az előző jegyzőkönyvet, mert nem emlékezett arra, hogy mit mondott. A fentiek miatt a felfüggesztett szabadságvesztés elrendelésének mellőzését kérte.

I. r. vádlott felszólalásában a személyi körülményei tekintetében a diagnosztizált Crohn betegségére nyilatkozott, ezzel kapcsolatban a becsatolt zárójelentésben foglaltakkal egyező adatokat közölt, és elmondta, - de a bíróság észlelte is- hogy jelenleg csak kerekesszékkal tud közlekedni az állapota miatt és a testsúlya 40 kilogramm, július óta 50 kilogrammot fogyott, így munkát végezni nem tud, ápolónő és a szülei, valamint az élettársa gondoskodnak róla. Élettársa GYED-en van, melynek összege havonta 40.000 forint. A cselekmény elkövetését megbánta.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossggal és körültekintéssel folytatta le.

A bizonyítási eljárás során a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a vád tárgyává tett cselekmény szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat részletesen, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően a Be. 78. § (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása alapvetően helytálló.

Az a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata, c.) és d.) pontja alapján azonban részben azért megalapozatlan, mert az I. r. vádlott személyi körülményei körében megállapított tények, valamint a tényállás tekintetében kisebb mértékben hiányos, iratellenes és téves ténybeli következtetést is tartalmaz.

Nem tüntette fel az I. r. vádlott személyi körülményei körében az igazságügyi toxikológus és orvos-szakértői vélemény megállapításait, téves ténybeli következtetéssel állapította meg azt az időpontot, melytől kezdődően rögzíthető, hogy az I. r. vádlott kábítószeret értékesített, és iratellenesen azt, hogy a marihuánát csak kereskedés céljából szerezte volna be, illetve termesztette volna.

Ugyanakkor hiányos abban a tekintetben, hogy nem rögzíti, hogy az I. r. vádlottnál készpénzt is találtak elfogásakor, melyhez később jogkövetkezményeket is fűz.

Azt megállapította, hogy az I. r. vádlott maga is fogyasztott marihuánát, azonban ennek és a vegyészszakértői véleményben rögzített hibahatárnak a figyelmen kívül hagyásával -iratellenesen- határozta meg az I. r. vádlott által értékesített és lefoglalt kábítószer hatóanyag tartalmát, míg az I. r. vádlott által saját fogyasztás céljából tartott kábítószer mennyiségére megállapítást nem tett.

Miután azonban az ítélet ezen hibái és hiányosságai az iratok tartalma, továbbá ténybeli következtetés alapján maradéktalanul orvosolhatók, a tényállás megalapozatlansága a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja alapján a másodfokú eljárásban is kiküszöbölhető volt az alábbiak szerint:

I. r. vádlott személyi körülményei körében az általa a nyilvános ülésen előadottak, a bíróság észlelése, valamint a csatolt orvosi irat alapján rögzíti, hogy az I. r. vádlottnál 2017. augusztusában Crohn betegséget diagnosztizáltak, amelynek következtében 2017. novemberében megműtötték, az érintett bélszakaszokat

eltávolították és kettős stomát alakítottak ki nála. A vádlott jelenleg munkát végezni nem tud, jövedelemmel nem rendelkezik, ápolásra szorul. Csak kerekesszékkal, kísérettel tud közlekedni, testsúlya mintegy 40 kg. Ez az állapota az elsőfokú ítélet kihirdetését követően alakult ki.

Élettársa GYED-en van két éves gyermekükkel, melynek havi összege 40.000 forint.

A nyomozás idején I. r. vádlott vizeletének vizsgálata során 734,8 ng/ml koncentrációban  $\Delta^9$ -THC-COOH vegyület került kimutatásra, ami cannabis fogyasztást bizonyít. A vizsgálat amfetamin-származékok és ópiátok, valamint kokain és metabolitjai irányában, illetve új pszichoaktív anyagokra negatív eredménnyel zárult.

I. r. vádlott elmeorvosi szempontból dependens személyiségzavar véleményezhető. Sem a terhére rótt cselekmény időpontjában, sem szakértői vizsgálatokor nem szenvedett kábítószer-függőségben, rendszeres droghasználó volt. Életvezetésében zökkenők tárhatók fel.

A tényállás történeti részét akként pontosítja, hogy az ítélet 5. oldal I. bekezdés első mondataként azt rögzíti, I. r. vádlott pontosan meg nem állapítható időponttól kezdődően, de 2015. január 24. napját követően, haszonszerzésre törekedve több alkalommal különböző fajta kábítószer, jellemzően marihuánát (kannabiszt) és amfetamin tartalmú speedet adott el több, a nyomozás során meg nem állapítható személyazonosságú személynek, valamint többször marihuánát adott el II. r. III. r. vádlottaknak.

Az ítélet 5. oldal II. bekezdésében azt is feltünteti, hogy a marihuánát nemcsak kereskedés céljából szerezte be, illetve a marihuána egyedeket nemcsak kereskedés céljából termesztette, hanem saját fogyasztási célból is. Ezen, fogyasztási célból birtokolt marihuána hatóanyagtartalma a csekély mennyiség felső határát nem haladta meg.

Az ítélet 5. oldal V. bekezdéseként feltünteti azt is, hogy I. r. vádlottnál elfogásakor a zsebében 393.050 forint és 10 euró volt, mely kábítószer értékesítésből származott.

Az ítélet 5. oldal VI. bekezdésében azt állapítja meg, hogy I. r. vádlottól lefoglalt és kereskedésre szánt lefoglalt cannabis ágvégződések és törmelékek összes tiszta hatóanyag tartalma, figyelemmel az I. r. vádlott által saját fogyasztásra tartott 6 grammra, 37, 27 gramm, ami nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak 31,058%-a.

A nyomozás során I. r. vádlottól lefoglalt és kereskedésre szánt kábítószerek együttes tiszta hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 127,158%-a.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett valamennyi bizonyítékot a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, és azokat egyenként és összességében értékelte.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. A Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjában írtaknak megfelelően iratszerűen adott számot valamennyi bizonyítékról. Ismertette a vádlottak védekezését és azt is, hogy azokat az értékelt egyéb bizonyítékok tükrében mennyiben fogadta vagy vetette el. Megállapításaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen a személyi körülményei, különösen az időközben bekövetkezett betegsége vonatkozásában nyilatkozott, amelyet orvosi irattal is alátámasztott, ezért a tényállás erre vonatkozó részét pontosítani kellett.

Az elsőfokú bíróság bár elfogadta az igazságügyi orvos- és toxikológiai szakértői véleményeket, azok megállapításait - ítéletszerkesztési hiba folytán - a bizonyítékok értékelése körében helyezte el, ezt a másodfokú bíróság helyesbítette és I. r. vádlottra vonatkozóan beemelte a tényállásba.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban azt rögzítette, hogy I. r. vádlott pontosan meg nem állapítható időponttól kezdődően, azonban már 2014. év végén is, hasznoszerzésre törekedve több alkalommal különböző fajta kábítószer, jellemzően marihuánát és amfetamin tartalmú speedet adott el több, a nyomozás során meg nem állapítható személyazonosságú személynek, valamint többször marihuánát adott el II. r. III. r. vádlottaknak.

I. r. vádlott első nyomozati vallomásában, illetve a kényszerintézkedés tárgyában tartott ülésen tett vallomásában is elismerte azt, hogy kábítószer árul, mely felelősségét az eljárás későbbi szakaszaiban hárítani igyekezett azzal, hogy azt nyilatkozta, hogy nem árul, csak régebben árult kábítószer. A beismerő vallomásában a II. és III. r. vádlottakat is megjelölte olyan személyként, mint akiknek értékesített kábítószer, azonban a beismerő vallomások megtételekor sem jelölt meg időpontot az értékesítés vonatkozásában, csupán saját fogyasztását illetően, amikor azt adta elő, hogy 2014-ben szokott vissza a fogyasztásra.

II. r. vádlott sem a nyomozati, sem a tárgyalási szakban nem tett I. r. vádlottra terhelő vallomást, végig úgy nyilatkozott, hogy nem tudott arról, hogy kábítószer árul, illetve természet a lakóhelyén.

III. r. vádlott nyomozati szakban tett első gyanúsítottai vallomása során, melyre 2015. október 30. napján került sor, azt nyilatkozta, hogy „Régebben vásároltam I. r. vádlottól, ő a szigeten lakik bent, most született gyereke, kb. 8 éve ismerem,

szerintem úgy egy éve vehettem tőle utoljára füvet, vagyis marihuánát. Mi annyira nem vagyunk jóban, hogy átjáráljak hozzá, meg nekem drága oda elmenni, 600 forint a komp, míg Békásra eljutok a piactérre 500 forintért."

Ezt követően 2016. február 17. napján történt gyanúsított kihallgatása alkalmával a vallomásának azt a részét nem tartotta fenn, hogy I. r. vádlottal üzletelt volna, tagadta hogy vásárolt volna tőle.

A tárgyalási szakban a nyomozati szakban tett vallomásait alapjaiban nem tartotta fenn, arra hivatkozással, hogy ittas volt és nem gondolkodott logikusan.

Az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott első nyomozati vallomását elfogadta és a tényállás alapjául tette, elvetve az ezt követően tett gyanúsított vallomása során mondottakat, amikor is I. r. vádlott vonatkozásában tett terhelő vallomását visszavonta, és nem fogadta el a tárgyaláson tett védekezését sem, a mérlegelése során ennek mindenre kiterjedően indokát is adta, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

Nem vette ugyanakkor kellő módon figyelembe azt, hogy III. r. vádlott a 2015. október 30. napján tett vallomásában I. r. vádlottat oly módon terhelte, hogy pontos időpontot a vásárlás időpontja vonatkozásában nem tudott megjelölni. Az a kijelentése, hogy úgy egy éve vett tőle utoljára, nem jelenti feltétlenül azt, hogy valóban egy évvel azelőtt vásárolt tőle, az lehetett több és kevesebb is, mint egy év, így arra vonatkozóan konkrét megállapítást tenni, hogy 2014. év végén valóban vásárolt volna tőle, teljes bizonyossággal nem lehet.

E körben a fentebb ismertetett vádlotti vallomások sem nyújtanak támpontot, hiszen az I. r. vádlott nem konkretizálta a kábítószerrel kereskedés kezdő időpontját, csak azt, hogy ő 2014-ben szokott vissza, a II. r. vádlott pedig tagadta, hogy az I. r. vádlottól bármikor is vásárolt volna. A hivatkozott naplóbejegyzések alapján sem lehet kétséget kizáróan megállapítani az eladások 2014-es időpontját.

Figyelemmel arra a körülményre, hogy az I. r. vádlott 2015. január 24. napjáig felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt állt, és annak a körülménynek, hogy ez idő alatt követett-e el szándékos bűncselekményt jelentősége van, a másodfokú bíróság a tényállást úgy korrigálta, I. r. vádlott terhére a kábítószerrel való kereskedést pontosan meg nem állapítható időponttól kezdődően, de mindenképpen 2015. január 24. napját követően állapította meg.

Kétséget kizáró bizonyossággal a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem lehet arra következtetni, hogy egy évvel későbbi vallomásában III. r. vádlott nem tévedhetett. 2015 végén, mintegy egy évvel korábban van a közbeszédben a január és az előző év novembere, decembere is, a kihallgatás alkalmával az időt nem próbálták pontosabban behatárolni. Ezért a másodfokú bíróság más okból a fellebbezést alaposnak találva korrigálta a tényállást.

Minden olyan körülményt, amelynek akár a minősítés, akár a büntetés illetve intézkedés kiszabásánál jelentősége van a tényállásban kell rögzíteni. Ellenkező esetben az indokolásban felhívott körülmények ténybelileg megalapozatlanok.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak az indokolás körében rögzítette, hogy I. r. vádlottól készpénzt foglaltak le különböző címletekben, és mérlegelte az I. r. vádlott arra

vonatkozóan tett vallomását is, hogy az honnan származott és miért tartotta magánál, amelyet egyébként logikus indokolással elvetett, és állapította meg azt, hogy az kábítószer értékesítéséből származott, azonban a tényállásban ezt elmulasztotta feltüntetni, ezért ennek pótlása volt szükséges.

Íratszerűen rögzítette azt is, hogy I. r. vádlott saját maga által is elismerten mind az elfogásakor - ezt a toxikológiai szakvélemény is alátámasztotta - mind azt megelőzően alkalmi jelleggel marihuánát fogyasztott, és a nála lefoglalt kábítószer egy részét is e célra szánta. Mégis tévedett akkor, amikor ebből a megfelelő következtetést nem vonta le, mert azt állapította meg, hogy a nála lefoglalt nagy mennyiségű marihuána teljes részét kereskedés céljából szerezte be, illetve a kertjében lefoglalt marihuána növényi egyedeket is csak kereskedelmi céllal termesztette, miközben a vádlott a saját fogyasztását is ebből kívánta fedezni és fedezte is. Ebből azonban következik az is, hogy I. r. vádlott a nála lefoglalt marihuána csekély mennyiséget (6 gramm) meg nem haladó részét saját fogyasztás céljából tartotta.

Az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat I. pontja szerint a kábítószerrel visszaélés megvalósulásakor természetes egységet csak az azonos törvényi tényállásba ütköző magatartások képeznek. E mennyiség tehát fogyasztói típusú magatartáshoz kapcsolódik, ezért a kereskedői magatartáshoz kapcsolódóan nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság az „in dubio pro reo” elvét és az annak megfelelő bírói gyakorlatot (Kúria Bfv.III.1480/2015/10. (46) pont) figyelmen kívül hagyva járt el a vegyészszakértői vélemény értékelése során is.

Az I. r. vádlottól lefoglalt kannabisz ágvégződés és törmelékek összes tiszta hatóanyag tartalma 46,05+-2,78 gramm volt, a hibahatárt azonban nem értékelte az elsőfokú bíróság a vádlott számára legkedvezőbb módon, ami ezáltal korrigálásra szorult, az 43,27 gramm, amelyből le kell vonni az I. r. vádlott által fogyasztásra szánt, csekély mennyiséget meg nem haladó fogyasztási célú tartást, ami 6 grammnak felel meg, ezáltal a tiszta hatóanyag tartalom 37,27 gramm, ami nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak 31,058 %-a.

A fogyasztás révén történő levonás csak a szárított formában lévő marihuána mennyiségből történhetett meg, hiszen a lefoglalt további marihuána egyedek még nem kerültek leszűretelésre.

Az I. r. vádlottól ugyan amfetamin tartalmú kábítószer is lefoglalt, de ez a vizeletéből nem volt kimutatható, csak a marihuána, ezáltal a fogyasztást is e vonatkozásban lehetett megállapítani és levonni.

Az I. r. vádlottól lefoglalt összes kábítószer együttes tiszta hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 127,158%-a.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést I. r. vádlott bűnösségére. A cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak, a tényállásban történt pontosítások azt nem érintik.

A saját fogyasztás céljából tartott mennyiség vonatkozásában a Btk. 178. § (6) bekezdésében írtak alapján, a cselekmény szubszidiárius jellege miatt, figyelemmel

a Kúria Bfv.III.1480/2015/10. számú határozatának (57) pontjában kifejtettekre, a halmazat megállapítását és a bűnösség kimondását mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket jórészt helyesen tárta fel, azok annyiban szorulnak pontosításra, hogy az I. r. vádlott javára kellett értékelni az elsőfokú ítéletben feltüntetett dependens személyiségzavaron kívül az azóta feltárt, életét jelentős mértékben megnehezítő Crohn betegségét, amelynek következtében a vádlott jelenleg hozzátartozói és ápolónői gondozásra szorul. Az 56/2007.BK. Vélemény szerint ugyanis az elkövető betegsége, jelentős mérvű rokkantsága vagy egyéb olyan körülmény, amely a büntetés elviselését megnehezíti, enyhítő hatású, és akkor is értékelendő, ha a bűncselekmény elkövetése után állott elő.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azon ügyészi álláspontot, hogy az I. r. vádlott személyiségzavara ne lenne az enyhítő körülmények sorában értékelhető, mert az a beszámítási képességet nem befolyásolta. Amennyiben ugyanis a vádlott személyiségzavara a beszámítási képességet befolyásolta volna, akkor abban az esetben a Btk. 17. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak lennének alkalmazhatók, a vádlott nem lenne büntethető, illetve a büntetés korlátlanul enyhíthető lenne, amelyből következik, hogy amennyiben ilyen körülmény nem áll fenn, akkor azt a büntetés kiszabásakor a vádlott javára kell értékelni.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen úgy nyilatkozott, hogy a cselekmény elkövetését megbánta, az szintén a javára szolgáló körülmény.

Mellőzte ugyanakkor az enyhítő körülmények sorából a bűncselekmény elkövetése óta eltelt hosszabb időre utalást, mert az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény súlyosságára figyelemmel az eltelt, két évet alig meghaladó időtartam enyhítőként nem értékelhető.

Az nem vitatható, hogy az I. r. vádlottat korábban kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények miatt ítélték felfüggesztett szabadságvesztésre.

Azonban az I. r. vádlott által értékesíteni kívánt kábítószer tiszta hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határához közelít, a cselekmény elkövetését megbánta, a vádlott maga is kábítószer fogyasztó volt, megromlott egészségi állapota miatt pedig folyamatos gondozást igényel.

E körülményekre figyelemmel az ítélőtábla az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 5 évre enyhítette.

A Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fentebb ismertetett, büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel annak végrehajtását eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban, börtönben határozta meg.

Értelemszerűen a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem foghatott helyt.

Figyelemmel arra, hogy az irányadó tényállás alapján nem volt kétséget kizáró módon megállapítható az, hogy az I. r. vádlott a terhére megállapított bűncselekményt a Szentendrei Városi Bíróság 4.B.234/2009/13. számú, valamint a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.853/2010/9. számú, 2012 január 24. napján jogerőre emelkedett ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetés felfüggesztésének próbaideje alatt követte el, a Btk. 87. § b) pontjában foglalt feltételek nem állnak fenn, ezért annak elrendelését mellőzte.

A Btk. 38. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy az I. r. vádlott a javára értékelt körülményekre, különösen a betegségére tekintettel a szabadságvesztés büntetés fele részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezése helytálló, annak megfelelő indokát adta az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során, hogy az I. r. vádlott védekezését, mely szerint azért volt nála ennyi pénz, mert gépkocsit akart vásárolni és azt az édesapjától, illetve a nagymamájától kapta, miért vetette el. Az I. r. vádlott az általa hivatkozott gépkocsi vásárlás konkrétumaira maga sem tudott nyilatkozni, így helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlottnál lévő készpénz eredete összefüggésbe hozható az általa elkövetett bűncselekménnyel, az kábítószer eladásból származott. Ezt alátámasztja azon körülmény is, hogy a nagyrészt forintból álló készpénzt akkor vette magához, amikor a rendőrök előtt történő elrejtés érdekében a fürdőszoba ablakon kidobálta azokat a tárgyakat, amit őt bűncselekmény elkövetéséhez köthetik.

A védő új körülményt e körben nem hozott fel, az elsőfokú bíróság mérlegelése során pedig kifejtette, hogy a gépkocsi vásárlási célra hivatkozás miért nem volt elfogadható. Annak, hogy a pénz milyen címletekben volt nincs jelentősége.

A vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezést annyiban kellett pontosítani, hogy a cselekmény befejezésekor irányadó anyagi jogszabály alapján annak jogalapja a Btk. 74. § (4) bekezdés b) pontja.

Pontosította a másodfokú bíróság az I. r. vádlott házi őrizetének kezdő napját, amely helyesen 2016. december 30. napja.

A házi őrizet beszámításával kapcsolatos rendelkezés a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megváltoztatása miatt szorult helyesbítésre, mert a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel börtön fokozat esetén egy napi szabadságvesztésnek négy nap házi őrizet felel meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit I. r. vádlottal szemben a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől házi őrizetben töltött idő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pontján alapul.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év január hó 25. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese s.k.  
előadó bíró

Dr. Lőrinczy Attila István s.k.  
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2017. év június hó 27. napján kelt 13.B.13/2017/32. számú ítélete I. r. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.267/2017/8. számú ítéletével 2018. év január hó 25. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2018. év január hó 25. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.  
a tanács elnöke

*A kiadmány hitelül:  
bíróági ügyintéző*